

Arrest

nr. 78 921 van 10 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 augustus 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 29 augustus 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 september 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 19 januari 2012.

1.3. Op 31 januari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjitische inwoner van Bagdad te zijn. U woonde uw hele leven in uw ouderlijk huis in de Jamila-wijk, samen met uw moeder N(...) L(...) A(...) C(...), uw zus G(...), uw broer U(...) en zijn echtgenote. Uw vader was een “na’ib dubath” (onderofficier) ten tijde van Saddam Husayn. Hij stierf in 2006 aan de gevolgen van een hartstilstand. Sinds december 2005 werkte u als “shurta” (agent) bij het Directoraat van de Nationale Politie in Bagdad. Uw taak bestond er in de toegangspoort te openen wanneer politievoertuigen het directoraat wilden binnenrijden. Op 17 juli 2011 werd u in de middag opgebeld door uw moeder. Ze vertelde u dat onbekenden een dreigbrief bij het huis hadden achtergelaten. Een uur later kreeg u een dreigtelefoon. Een onbekende persoon zei dat u voor de overheid werkte en daarom een verrader was. Hij bedreigde u met de dood. Wat later ging u langs bij “amid” (Brigadier-generaal) Karrar. U vertelde hem dat u niet langer in dienst wou blijven. Nog diezelfde middag diende u uw badge en uw wapen in en vertrok u naar het huis van uw tante S(...) L(...) in de Showla-wijk. Daar besloot u Irak te verlaten. Op 2 augustus 2011 was uw vertrek geregeld en vertrok u met de wagen naar Turkije. Op 5 augustus 2011 kwam u aan in Turkije en op 22 augustus 2011 vertrok u per vrachtwagen richting België. U kwam op 28 augustus 2011 aan in België en u vroeg daags nadien, op 29 augustus 2011, asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: identiteitskaart dd. 23/03/2010, nationaliteitsbewijs dd. 22/03/2010, werkbadge dd. 05/12/2005, kopie aanstellingsbrief.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat u niet in aanmerking komt voor de Vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus. En dit omwille van onderstaande redenen:

U verklaart bedreigd te zijn omwille van uw werk. U kan echter onvoldoende aannemelijk maken dat uw vertrek uit Irak een gevolg is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal op dat uw verklaringen betreffende de Nationale Politie bij momenten eerder vaag blijven en foutief zijn, wat natuurlijk opmerkelijk is voor een persoon die beweert zes jaar bij de Nationale Politie te hebben gewerkt. Zo maakt u een frappante fout tegen het rangensysteem en de insignes binnen de Nationale politie. U beweert dat u agent (shurta), was en dat agenten drie strepen dragen (zie CGVS, p. 18). Een korporaal (arif) had volgens u de letter “A” als insigne (zie CGVS, p. 18). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat een “arif” drie strepen draagt, terwijl een “shurta” slechts één streep draagt (antwoorddocument IRQ2009-064w, toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u niet schijnt te weten welke insigne u droeg is bijzonder opmerkelijk voor een persoon die zes jaar in dienst was bij de Nationale Politie. Evenmin kan u de structuur van de Nationale Politie verduidelijken. U beweert voor de Fawj At Thawara te hebben gewerkt maar u weet niet welke andere diensten er binnen de Nationale Politie bestaan (zie CGVS, p. 20). Volgens u is de Fawj At Thawara bevoegd voor patrouilles, toezicht op de avondklok en noodgevallen. Op de vraag wat u bedoelt met noodgevallen geeft u “bevellingen” als weinig overtuigend antwoord. Voor het overige hadden ze volgens u geen bijkomende taken (zie CGVS, p. 20). Dat u zich na al die tijd enkel bevellingen als noodgevallen voor de geest kunt halen, is, zelfs voor iemand die instond voor de bewaking van het gebouw, merkwaardig. Daarnaast is het opvallend dat u weinig overtuigende verklaringen aflegt over de indeling van het gebouw van het directoraat. Volgens u waren de zes verdiepingen van het gebouw stuk voor stuk gevuld met bureaus en was er geen enkel verschil tussen de verdiepingen. Op de zesde verdieping had Amid Karrar zijn bureau (zie CGVS, p. 22). Dat u na zes jaar dienst enkel weet te zeggen dat het gebouw waar u al die tijd werkte volledig gevuld is met bureaus, is frappant. Te meer omdat u vreemd genoeg beweert de Nationale Politie enkel dit gebouw gebruikte in Bagdad (zie CGVS, p. 20). Men kan verwachten dat als dit gebouw werkelijk de enige uitvalsbasis was van de Nationale Politie, het gebouw meer bevat dan enkel “bureaus van officieren”. Dergelijk vage en foutieve verklaringen, doen twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw bewering dat u gedurende zes jaar, tot 2011, bij de politie werkte.

Wat er ook van zij, u brengt onvoldoende ernstige elementen aan op basis waarvan kan worden geconcludeerd dat u een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. U beweert dat uw moeder op 17 juli 2011 een dreigbrief vond bij jullie huis. U heeft niet het minste idee hoe de brief eruit zag, van wie de brief afkomstig was of wat de inhoud van de brief was (zie CGVS, p. 25 & 26). U beroept zich op een bijzonder bizarre en weinig geloofwaardige verklaring om dit gebrek aan kennis te rechtvaardigen: uw moeder is analfabeet en gooide de brief weg vooraleer ook maar iemand hem kon zien (zie CGVS, p. 25). Dit roept uiteraard enkele vragen op. Zo kan men zich de vraag stellen hoe uw moeder kon weten dat het om een dreigbrief ging en hoe ze kon weten dat die dreigbrief voor u bedoeld was. De antwoorden die u op deze vragen geeft, kunnen niet overtuigen. U verklaart dat uw moeder het wist omdat er zomaar een papiertje zonder enveloppe (zie CGVS, p. 26) bij de deurmat lag (zie CGVS, p. 25). Dit volstond voor uw moeder om u huilend op te bellen en te vragen om niet naar huis te komen.

De brief die ze niet kon lezen deed haar namelijk vermoeden dat u omwille van uw werk bedreigd werd (zie CGVS, p. 26). Dat u zich op dergelijke ongeloofwaardige verklaringen beroept doet uiteraard afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven en kan allerm minst overtuigen dat u uw land hoefde te verlaten uit vrees voor uw leven.

Na het telefoontje van uw moeder ontving u nog binnen het uur een dreigtelefoon van onbekenden. In het gesprek werd het volgende gezegd: "Verrader, je werkt met de overheid, uw bloed is vrijgegeven" (zie CGVS, p. 26). U had niet het minste idee wie achter deze dreigtelefoon zat (zie CGVS, p. 26). Toch leverde u onmiddellijk uw wapens en uw badge in en verliet u het directoraat, hoewel u beaamt dat u op bescherming kon rekenen binnen de werkplaats. Dat de twee, eerder vage, incidenten op 17 juli 2011 volstonden om onmiddellijk uw werk op te geven en een tweetal weken later het land te verlaten is weinig aannemelijk. Zeker wanneer men in het achterhoofd houdt dat u voordien zes jaar zonder problemen – zelfs in de periode van het sektarisch geweld – dezelfde job op dezelfde plaats had uitgevoerd (zie CGVS, p. 15 & 23) en u geen weet had van directe collega's die omwille van dit werk problemen hebben of hebben gehad (zie CGVS, p. 15, 23 & 24).

Bovendien blijkt dat u niet heeft gepoogd om informatie te bekomen of collega's gelijkaardige problemen hadden. Nochtans is dergelijke informatie van belang om uw eigen risico op vervolging correct in te schatten. Dat u zich geen enkele moeite heeft getroost om zulke informatie te bekomen, doet afbreuk aan de ernst van de door u ingeroepen vrees.

Na de incidenten vreesde u voor uw leven en het leven van uw moeder en uw zus G(...) (zie CGVS, p. 23). U besloot daarom met uw werk te stoppen en het land te verlaten. Uw moeder en uw zus wonen tot op heden in het huis waar de dreigbrief werd afgeleverd (zie CGVS, p. 6). Het valt op dat u ondanks de ernst van de vrees waarop u zich beroept, geen enkele poging ondernam om een beter beeld te krijgen op de personen die achter het dreigement zaten. Over uw familie zegt u het volgende: "Omdat ik er niet meer ben zal er hen [uw familie] niets overkomen" (zie CGVS, p. 23). Dit antwoord getuigt van weinig doorleving en het is bovendien niet duidelijk op wat u deze overtuiging baseert. U heeft er namelijk geen enkel idee van wie u bedreigt. Het enige wat u zeker weet is dat de personen die u en uw familie bedreigen uw adres hebben. Ze lieten er namelijk een dreigbrief achter. Daarom is het des te opmerkelijk dat het volgens u volstond om onder te duiken bij uw tante (zie CGVS, p. 23 & 27) en dat u verder geen pogingen ondernam om te achterhalen wie er achter de bedreigingen zat (zie CGVS, p. 24). Op de vraag waarom u niet trachtte te achterhalen wie u bedreigde, antwoordt u laconiek "Hoe kan ik dat weten? Het is een telefoontje dat ik heb gekregen" (zie CGVS, p. 24). U had echter een dreigbrief ontvangen die mogelijks meer duidelijkheid kon scheppen. Uw moeder gooide die weg zodat uw andere gezinsleden het niet zouden kunnen zien (zie CGVS, p. 25), wat opnieuw een markante en weinig aannemelijke uitleg is die de geloofwaardigheid van uw verklaringen weinig goeds doet.

U heeft bovendien geen enkele concrete aanwijzing dat u momenteel nog gevisieerd wordt door de onbekende belagers. Na 17 juli 2011 hebben ze namelijk niets meer van zich laten horen (zie CGVS, p. 27). Er deden zich geen bijkomende incidenten voor, uw familie vernam niets meer van hen (zie CGVS, p. 6), en uw moeder en uw zus wonen nog steeds zonder problemen op het adres waar de dreigbrief werd achtergelaten (zie CGVS, p. 5). U verklaart echter dat de onbekende belagers u zullen blijven viseren (zie CGVS, p. 27). Wanneer u wordt gevraagd waaruit u dat afleidt verklaart u dat u niet met zekerheid kan vaststellen dat ze u zullen viseren maar die mogelijkheid blijft bestaan omdat ze u kennen (zie CGVS, p. 27). Dit is echter niet meer dan speculatie van uwentwege. Aangezien er geen concrete indicaties zijn dat u werkelijk nog wordt gevisieerd, is er geen reden om er van uit te gaan dat dit daadwerkelijk het geval is. U kan bijgevolg niet staven dat u zich momenteel op een gegronde vrees voor vervolging kan beroepen.

Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegt veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs bevestigen enkel uw nationaliteit en uw identiteit. Deze staan hier echter niet ter discussie. De werkbadge en de aanstellingsbrief die u voorlegt kunnen enkel uw profiel als agent ondersteunen. Als gevolg van uw bijtijds vage verklaringen blijven er echter twijfels bestaan over uw verklaringen als zou u van december 2005 tot juli 2011 bij de Nationale Politie hebben gewerkt. De documenten die u voorlegt nemen deze twijfels niet weg aangezien ze nergens melding maken dat u tot juli 2011 bij de Nationale Politie werkte. De werkbadge werd namelijk uitgegeven op 5 december 2005, terwijl de aanstellingsbrief uit 2007 dateert (zie CGVS, p. 13).

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde

bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisereerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat uit zijn feitenrelaas blijkt dat hij een gegronde vrees tot vervolging heeft omdat hij bij terugkeer naar Irak het risico loopt te worden mishandeld en zelfs vermoord omwille van zijn werk bij de politie. Hij wijst op de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus en herhaalt dat hij bij een terugkeer naar Irak het risico loopt te worden ontvoerd, mishandeld en vermoord.

Er worden geen nieuwe stukken aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn verklaringen betreffende de Nationale Politie bij momenten eerder vaag blijven en foutief zijn, wat natuurlijk opmerkelijk is voor een persoon die beweert zes jaar bij de Nationale Politie te hebben gewerkt: zo maakt hij een frappante fout tegen het rangensysteem en de insignes, schijnt hij niet te weten welk insigne hij droeg, kan hij de structuur van de Nationale Politie niet verduidelijken en legt hij weinig overtuigende verklaringen af over de indeling van het gebouw van het directoraat, wat twijfels doet rijzen over de geloofwaardigheid van zijn bewering dat hij gedurende zes jaar bij de politie werkte, (ii) hij beweert dat zijn moeder op 17 juli 2011 een dreigbrief vond bij hen thuis maar hij niet het minste idee heeft over hoe de brief eruit zag, van wie hij afkomstig was of wat de inhoud was en zich beroept op een bijzonder bizarre en weinig geloofwaardige verklaring om dit gebrek aan kennis te rechtvaardigen, (iii) het weinig aannemelijk is dat twee eerder vage incidenten volstonden om onmiddellijk zijn werk op te geven en een tweetal weken later het land te verlaten, (iv) blijkt dat hij niet gepoogd heeft om informatie te bekomen of collega's gelijkaardige problemen hadden, terwijl dergelijke informatie van belang is om zijn eigen risico op vervolging correct in te schatten en hij zich geen enkele moeite heeft getroost om zulke informatie te bekomen, afbreuk doet aan de ernst van de door hem ingeroepen vrees, (v) zijn moeder en zus tot op heden in het huis wonen waar de dreigbrief werd afgeleverd en verzoeker slechts beweert dat zijn familie niets meer zal overkomen nu hij er niet meer is, wat van weinig doorleving getuigt en het niet duidelijk is op welke overtuiging hij zich baseert aangezien hij er geen enkel idee van heeft van wie hem bedreigt, (vi) hij geen enkele concrete aanwijzing heeft dat hij momenteel nog gevisieerd wordt door de onbekende belagers waardoor er geen reden is om er vanuit te gaan dat dit het geval is en hij niet kan staven dat hij zich momenteel op een gegronde vrees voor vervolging kan beroepen, (vii) de documenten niets aan bovenstaande appreciatie kunnen veranderen vermits zijn identiteitskaart en nationaliteitsbewijs enkel zijn nationaliteit en identiteit bevestigen en de documenten van de Nationale Politie de twijfels over zijn vage verklaringen niet wegnemen aangezien ze nergens melding maken dat hij tot juli 2011 bij de politie werkte en (viii) er actueel geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 januari 2012, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Waar verzoeker in zijn tweede middel aanvoert dat er wel degelijk voldoende elementen bestaan op basis waarvan kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden benadrukt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken, wat niet het geval is zoals blijkt uit hetgeen volgt.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Het is bijgevolg aan verzoeker om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, hetgeen hij, zoals blijkt uit het voorgaande, niet heeft gedaan.

2.6.1. In de mate verzoeker zijn vage en foutieve verklaringen over de Nationale Politie probeert te verschonen door aan te voeren dat hij slechts een beperkte taak had binnen de Nationale Politie, met name het openen van de toegangspoort, en daarenboven geen contacten onderhield met de andere diensten waardoor het niet meer dan normaal is dat hij geen kennis heeft van mogelijke andere gebouwen noch van de interne structuur van de politie, en hij tevens een zeer beperkte opleiding genoot, kan hij de Raad niet overtuigen omdat van de persoon die beweert sinds 2005 als agent bij het Directoraat van de Nationale politie in Bagdad te werken kan verwacht worden dat hij minstens het rangensysteem en de insignes kent, en weet welke insigne hij zelf draagt, temeer hij de toegangspoort moest openen en sluiten en hij bijgevolg al die jaren geconfronteerd zou zijn geweest met in uniform geklede agenten. De vaststelling dat verzoeker over het rangensysteem en de insignes foutieve verklaringen aflegt ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van zijn bewering dat hij zes jaar voor de Nationale politie zou hebben gewerkt. Daarenboven mag eveneens verwacht worden dat hij als agent minstens weet of er al dan niet andere diensten dan zijn dienst zijn bij de Nationale Politie, hij op de hoogte is van de specifieke taak van zijn dienst waartoe hij behoort en hij dat ook eenvoudig kan toelichten. Dat verzoekers dienst onder andere bevoegd is voor noodgevallen en hij als enige toelichting bevallingen herinnert, wijst er nogmaals op dat hij geen enkele affiniteit heeft met politiewerk. Ook de beschrijving van het gebouw dat hij zou hebben bewaakt is zo ondermaats dat dit verder zijn profiel van agent aantast. Zo verzoeker argumenteert dat deze vragen geen uitstaans hebben met zijn asielrelaas en zij getuigen van een gebrek aan objectiviteit en vooringenomenheid, gaat hij eraan voorbij dat hij zijn profiel als politieagent aanvoert als vluchtmotief en reden voor een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, zodat het in eerste instantie aan hem is om aannemelijk te maken dat hij effectief in dienst was van 2005 tot aan zijn vlucht, wat in casu niet het geval is.

Daarenboven dient in dit verband vastgesteld te worden dat verzoeker geen enkel objectief bewijs indient van zijn aanstelling als agent. Immers, de aanstellingsbrief en de badge betreffen enkel fotokopieën waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend vermits fotokopieën gemakkelijk te manipuleren zijn door het nodige knip- en plakwerk. Tot slot merkt de Raad nog op dat de badge vermeldt dat verzoeker bloedgroep "O" heeft. Indien verzoeker effectief politieagent zou zijn, kan niet worden aangenomen dat hij zomaar een politiebade op zak zou hebben met een onvolledige bloedgroep, hetgeen ernstige gevolgen kan hebben ingeval hij acuut bloed zou moeten krijgen of geven.

2.6.2. Verzoeker stelt dat de dreigbrief hem in uiterst bevreemdende omstandigheden bezorgd werd en men niet geletterd dient te zijn om een dreigbrief te kunnen onderscheiden van een gewone brief. Hij

meent dat door het ontvangen van een dreigtelefoon absolute zekerheid had dat hij gezocht en bedreigd werd omwille van zijn werk bij de overheid, waardoor hij is gevlucht uit Irak.

De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoekers moeder als analfabete bij het vinden van een papiertje zonder enveloppe op de deurmat, daaruit meteen afleidt dat het een dreigbrief betreft gericht aan verzoeker omwille van zijn werk als agent en hem dan meteen huilend opbelt om hem te vragen niet thuis te komen, verzoeker daarna een dreigtelefoon ontvangt en onmiddellijk besluit zijn badge en zijn wapen in te leveren zonder ook maar enig contact op te nemen met collega's, en dit terwijl hij al jaren agent was zonder enig probleem. Redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij zich, alvorens de drastische beslissing te nemen om twee weken later het land te ontvluchten zou hebben geïnformeerd bij zijn collega's, en de dreigbrief zou hebben opgehaald bij zijn moeder om te kijken of zij het bij het juiste eind had. De vlucht uit het land van herkomst is dermate fundamenteel en ingrijpend is, dat van de asielzoeker kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van de belangrijkste elementen van zijn vrees voor vervolging alvorens hij het land van herkomst ontvlucht. De vaststelling dat verzoeker niet eens de moeite neemt om meer informatie te krijgen over de dreigbrief die hij nooit heeft gezien en niet eens navraag doet bij zijn collega's ondermijnt verder de algehele geloofwaardigheid van de beweerde vervolgingsfeiten. Daarenboven kan verzoeker over deze dreigbrief niets vertellen. Zo blijkt hij niet op de hoogte te zijn van de vorm en inhoud van de vermeende dreigbrief.

Dat hij enkel op bescherming kon rekenen binnen de werkplaats, maar niet daarbuiten wijzigt niets aan het besluit dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker als agent zonder op de hoogte te zijn van zijn concreet probleem onmiddellijk ontslag neemt en vlucht. Tot slot is het niet ernstig te stellen dat niet de problemen van zijn collega's onderzocht moeten worden. Immers, van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816; RvS 12 januari 2005, nr. 139.148). In casu wordt verzoekers relaas verder ondermijnd omdat het ongeloofwaardig is dat hij zijn eigen problemen niet concreet heeft onderzocht alvorens te vluchten.

Verzoeker gaat er bovendien voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing waarin terecht wordt gesteld dat indien collega's gelijkaardige problemen hadden, dergelijke informatie van belang is om zijn eigen risico op vervolging correct in te schatten en het feit dat hij zich geen enkele moeite heeft getroost om zulke informatie te bekomen, afbreuk doet aan de ernst van de door hem ingeroepen vrees.

2.6.3. De Raad is dan ook van oordeel dat 1) verzoeker zijn profiel van politieagent niet aantoonst en dat 2) hij de vervolgingsfeiten, met name een dreigbrief en een dreigtelefoon van voor hem onbekende belagers niet aannemelijk heeft gemaakt. Wanneer er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève te toetsen.

2.7. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker beroept zich voor zijn verzoek op subsidiaire bescherming op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. In acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonst dat hij wordt vervolgd of geviséerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Dat hij bij een terugkeer naar Irak het risico loopt te worden ontvoerd, mishandeld en vermoord omwille van zijn werk bij de politie kan dan ook niet worden gevolgd, aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt te hebben gewerkt bij de politie.

Voor wat betreft het artikel 48/4, §2, c) dient te worden opgemerkt dat verzoeker het motief in de bestreden beslissing dienaangaande waarbij op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing laatst bijgewerkt op 5 januari 2012 (hierna: SRB) "*De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Bagdad*") wordt besloten dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige

bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, niet ontkracht met de loutere bewering, waaraan overigens geen enkel geloof wordt gehecht, dat hij een verhoogd risicoprofiel heeft als politieagent en het risico loopt om het slachtoffer te worden van een bomaanslag of een andere daad van geweld.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de voorgehouden landen van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan derhalve niet worden volgehouden.

2.9. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS